

การออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีสำเนียงแตกต่างกันในภูมิภาคภาษาอาเซียน
DIFFERENT ACCENT IN ENGLISH PRONUNCIATION
OF ASEAN LANGUAGE AREA

กิตติพัฒน์ ทาวงศ์ษา

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีล้านช้าง

Kittiphat Thawongsa

Mahamakut Buddhist University, Srilanchang Campus
Corresponding Author E-mail: kittiphat.tha@mbu.ac.th

บทคัดย่อ

จากการเปิดสมาคมอาเซียนในปี 1998 ภาษาอังกฤษได้กลายมาเป็นภาษาที่คนในกลุ่มประเทศอาเซียนต้องใช้ติดต่อสื่อสารในการทำงานร่วมกัน อย่างไรก็ตามพบว่า การใช้ภาษาอังกฤษของคนในอาเซียนมักจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเนื่องจากการผสมผสานสำเนียงแม่เข้ากับการพูดคำภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้การออกเสียงภาษาอังกฤษแตกต่างจากสำเนียงภาษาอังกฤษทั่วไป แต่ในด้านภาษาศาสตร์แล้วก็ถือว่าไม่มีถูกหรือผิดสำหรับการเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งของคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา อย่างไรก็ตามหัวใจของการสื่อสารไม่ว่าจะด้วยภาษาอังกฤษหรือภาษาใด ๆ ก็ตามอยู่ที่การสื่อความหมายได้ถูกต้องเข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง การพูดภาษาอังกฤษแบบไทย ๆ หรือที่เรียกว่า ทิงลิช หรือ ไทยลิช รวมไปถึงการพูดภาษาอังกฤษของชาวฟิลิปปินส์ แม้จะเป็นการใช้ภาษาอังกฤษที่ผิดไปจากเดิม แต่ผู้ฟังที่พูดภาษาอังกฤษก็พอจะเข้าใจได้ ซึ่งก็ถือว่าบรรลุเป้าหมายของการสื่อสารแล้ว ดังนั้นการเข้าใจการพูดของสำเนียงต่าง ๆ ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการแสวงหาความรู้ และความเคยชินในการฟังสำเนียงเหล่านั้นของผู้พูดเอง จะทำให้เข้าใจความหมายและประสบผลสำเร็จในการสื่อสารของทั้งผู้ส่งสาร และผู้รับสาร

คำสำคัญ: ภาษาอาเซียน, การออกเสียง, สำเนียง

Abstract

Apart from ASEAN Economic Community in 1998, English became the working language among workers in ASEAN countries. Generally, English spoken by ASEAN people seemed absolutely unique due to mixture of their mother tongue and English. As a result, English pronunciation by ASEAN people looked very different from English-speaking persons around the world. Linguistically, such an event was not regarded right or wrong for non-native speakers to study other foreign languages because the communication, either in English or any language, was importantly focused on right meaning transformation between a speaker and a listener. Different from Standard English, English spoken by Thai people, as known Tenglish or Thailish, including English spoken by Filipino people, was acceptable if it were understood by other English-speaking people. That was really the target of communication. However, understanding various accents was partly depended upon knowledge search and accent familiarity, which were regarded as the basic to understand the meaning and to succeed in communication between a message sender and a message receiver.

Keywords: ASEAN Language; Pronunciation; Accent;

บทนำ

ในปี พ.ศ. 2558 เป็นปีที่จะเริ่มการทำงานร่วมกันของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แรงงานที่มีทักษะฝีมือและนักวิชาชีพทั้งหลายจะต้องเดินทางข้ามประเทศในแถบภูมิภาคอาเซียนเพื่อไปทำงานและจะสะดวกมากขึ้น จากการที่จะเปิดประชาคมอาเซียนนี้ ทุกประเทศมีศักยภาพแต่ละด้านไม่เหมือนกัน แต่สิ่งที่จะเหมือนกันนั่นคือภาษา “Language” ข้อมูลจาก World Economic Forum (WEF) – The Global Competitiveness Report 2012-2013 ที่ได้จัดเวทีเศรษฐกิจโลกเป็นประจำทุกปี ได้มีการจัดลำดับคุณภาพการศึกษาของประเทศในกลุ่มอาเซียน ซึ่งปรากฏว่า ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 8 (การศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา) นั้นหมายความว่าภาพรวมทั้งหมดของประเทศเกี่ยวกับการศึกษายังอยู่อันดับท้าย ๆ

ของประเทศในแถบอาเซียน โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในอาเซียน ข้อบัญญัติที่ 34 กล่าวว่า “The working language of ASEAN shall be English” ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือภาษาอังกฤษ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือหนึ่งในการสื่อสารสำหรับพลเมืองอาเซียน เพื่อสร้างความสัมพันธ์สู่ภูมิภาคอาเซียน

ภาพที่ 1 ภาษาอาเซียน <http://www.wegointer.com/wp-content/uploads/2013/03/asean-lang.jpg>

ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายทั่วโลกรองจากภาษาจีนกลาง Chinese Mandarin มีคนพูด 873 ล้านคน (ภาษาจีนกลางมีคนใช้ทั่วโลกประมาณ 1.3 พันล้านคน) ภาษาฮินดี (Hindi/Urdu) มีคนพูด 570 ล้านคน ภาษาสเปน 330 ล้านคน และภาษาอังกฤษ 328 ล้านคน (Internet World State, 2014) การพูดภาษาอังกฤษของคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-native Speaker) เป็นสิ่งลำบากในการฝึกพูด (บางคนอาจพูดคล้ายหรือเหมือนเจ้าของภาษาก็มีขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการฝึก และเหตุผลอื่น ๆ) ในแถบอาเซียนแต่ละประเทศมีภาษาของตัวเอง บางประเทศมีการใช้ภาษามากกว่า 1 ภาษา ที่เป็นภาษาราชการ และกึ่งราชการก็ตาม การใช้ภาษาแม่ (Mother Tongue) บ่อย ๆ พร้อมกับการใช้ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) หรือภาษาที่สอง (Second Language) จะมีการติดต่อสำเนียงเดิม คือสำเนียงภาษาแม่มาด้วย ดังนั้น คนที่พูดภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จะมีการเปลี่ยนเสียงเดิม (Native sound) เป็นเสียงภาษาแม่แทน เพราะพูดง่าย ออกเสียงง่าย

และไม่ชินกับการออกเสียงแบบเจ้าของภาษา แต่เสียงนั้นคล้ายคลึงกับเสียงภาษาแม่จึงใช้ในการพูดแทนกัน

ทางด้านภาษาศาสตร์ การเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือการพูดภาษาใดภาษาหนึ่งของคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-native speaker) จะถือว่าไม่มีผิด ไม่มีผิด เพราะภาษาแม่ของแต่ละประเทศจะมีความแตกต่างกันในส่วนของเสียงพยัญชนะ และเสียงสระ จึงมีการออกเสียงผิดจากเจ้าของภาษา แต่อย่างไรก็ตาม มีหลายเหตุผลของคนที่ยื่นภาษาที่ต้องการสื่อสารภาษาให้เข้าใจ บางคนเรียนเพื่อต้องการรู้และนำไปสอน บางคนเรียนเพื่อให้พูดได้ โดยไม่ได้สนใจว่าสำเนียงจะถูกต้องตามหลักของเจ้าของภาษาหรือไม่ แต่เมื่อพูดออกมาแล้วต้องเข้าใจความหมายของการสื่อสารนั้น ดังนั้น “Communication is to aims the meaning of the sentences” การสื่อสารมุ่งไปที่ความหมายมากกว่าความถูกต้องของหลักภาษา

อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องเรียนภาษาแบบเจ้าของภาษา (Native Speaker) มาเป็นอันดับแรก ต่อมาจึงควรฝึกฟังสำเนียงการพูดจากประเทศอื่น ๆ ที่พูดภาษาอังกฤษในสำเนียงของประเทศนั้น ๆ เพื่อจะได้ชินและเข้าใจความหมายตรงกัน ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นการเปรียบเทียบการพูดภาษาอังกฤษของ*คนไทย และคนฟิลิปปินส์* ซึ่งมีสำเนียงในการออกเสียงที่แตกต่างจากสำเนียงภาษาอังกฤษ (English Native Speaker) อยู่บางเสียง (ในบทความนี้ ขอยกตัวอย่างหน่วยเสียงพยัญชนะของ 2 ประเทศในแถบภูมิภาคอาเซียน โดยเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงพยัญชนะของภาษาอังกฤษ ดูตารางที่ 1 – 3 ประกอบ)

ภาษาไทย (Thai Language)

ภาษาไทยเป็นภาษาราชการของประเทศไทยคนไทยพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน และในสถานศึกษา คนไทยยังมีภาษาท้องถิ่น (Dialect) อยู่มากมายตามภูมิภาคของประเทศ ซึ่งทั้งหมดเป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของคนไทยปัจจุบันนั้นมีจำนวนภาษาต่างประเทศหลายภาษาที่ใช้สื่อสารในประเทศไทย ส่วนมากใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเกาหลี เป็นต้น ภาษาที่ใช้มากที่สุดในการสื่อสารและในสถานศึกษา คือ ภาษาอังกฤษ (English Language) คนไทยส่วนใหญ่คุ้นเคยกับการเรียนภาษาอังกฤษแบบสำเนียงจากภาษาไทยซึ่งทำให้เสียงเพี้ยนไปจากเสียงเดิมบางเสียงมีความคล้ายคลึงกันกับภาษาอังกฤษ แต่บางเสียง ของภาษาไทยไม่มีในภาษาอังกฤษแต่คนไทยคิดว่า

เสียงเหมือนกับภาษาอังกฤษซึ่งเป็นการเข้าใจผิดอย่างมาก คนไทยที่พูดสำเนียงเหล่านี้เรียกว่า “Tinglish หรือ Thailish” คือ รูปแบบที่คนไทยใช้ภาษาอังกฤษที่ผิดไปจากเดิม

ตารางที่ 1 หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ (English consonant phonemes)

ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษ Table of English Consonant Phonemes		Place of articulation (ฐาน/ตำแหน่งที่เกิดของเสียง)															
		ริมฝีปากทั้งคู่ (Bilabial)		ริมฝีปากกับฟันบน (Labio-dental)		ฟันบนกับปลายลิ้น (Interdental)		ปุ่มเหงือกกับปลายลิ้น (Alveolar)		ปุ่มเหงือกเพดานแข็ง (Palato-alveolar)		เพดานแข็งกับลิ้นส่วนหลัง (Palatal)		เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง (Velar)		ช่องระหว่างเส้นเสียง (glottal)	
		Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd
Manner of articulation (ประเภทหรือลักษณะของเสียงที่เกิด)	ระเบิด Plosive	p	b					t	d					k	g		
	เสียดแทรก Fricative			f	v	θ	ð	s	z	ʃ	ʒ			x		h	
	กึ่งเสียดแทรก Affricate									tʃ	dʒ						
	นาสิก Nasal		m						n						ŋ		
	ปลายลิ้นม้วน Retroflex								r								
	ข้างลิ้น Lateral								l								
	เสียงกึ่งสระ semi-vowel		w											j			

ที่มา: (อาทิตย์ ถมมา, 2557: 90)

ดังนั้น การออกเสียงภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จึงมีปัญหาความเข้าใจของคำ วลี ประโยค และการสนทนาภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความสับสนในการฟัง ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยเปรียบเทียบกับตารางหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ออกเสียงไม่ถูก

ต้องตามหลักของเจ้าของภาษา (English Native Speaker) ดังที่ปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทย (Thai consonant phonemes)

ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษ Table of English Consonant Phonemes		Place of articulation (ฐาน/ตำแหน่งที่เกิดของเสียง)											
		ริมฝีปากทั้งคู่ (Bilabial)		ริมฝีปากกับฟันบน (Labio-dental)		ปุ่มเหงือกกับปลายลิ้น (Alveolar)		เพดานแข็งกับลิ้นส่วน หลัง (Palatal)		เพดานอ่อนกับลิ้นส่วน หลัง (Velar)		ช่องระหว่างเส้นเสียง (glottal)	
		Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd
Manner of articulation (ประเภทหรือลักษณะของเสียงที่เกิด)	ระเบิด ไม่มีลม unaspirated Plosive	p ป	b บ			t ต ฏ	d ด ฎ	c จ		k ก	g ง		
	ระเบิด มีลม aspirated Plosive	p ^h พ ฝ ภ				t ^h ท ฐ ฒ ฑ		c ^h ช ฌ ฉ		k ^h ข ค ฆ			
	เสียดแทรก Fricative			f ฟ ฝ		s ซ ศ ซ ส							h ห ฮ
	นาสิก Nasal		m ม				n น ฌ			ŋ ง			
	ปลายลิ้นม้วน Retroflex						r ร						
	ข้างลิ้น Lateral						l ล						
	เสียงกึ่งสระ semi-vowel		w ว						j ย				

ที่มา: (จรัลวิไล, 2555: 105)

หน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่คนไทยมักออกเสียงผิด

หน่วยเสียง g (เกอะ) เช่น **give** คนไทยมักจะออกเสียงคล้ายกับเสียง ก ของภาษาไทย แต่จริง ๆ แล้วไม่ได้ออกเสียงแบบนั้นทั้งหมด เสียงนี้เกิดอยู่ที่เพดานอ่อน เป็นเสียงระเบิด และต้องออกเสียงเป็นเสียงก้อง (Voiced) เส้นเสียงต้องสั่น แต่คนไทยออกเสียงแบบไม่สั่น คนไทยมักออกเสียงเป็น ก แทน เช่น **give** /กึฟ/

หน่วยเสียง v (เวอะ) เช่น **van** คนไทยมักจะออกเสียงคล้ายกับเสียง ฟ ของภาษาไทยแต่จริง ๆ แล้วไม่ได้เสียงแบบนั้นทั้งหมด เสียงนี้เกิดที่ริมฝีปากกับฟันบน เป็นเสียงเสียดแทรก และต้องออกเสียงเป็นเสียงก้อง (Voiced) เส้นเสียงต้องสั่น แต่คนไทยออกเสียงแบบไม่สั่น คนไทยมักออกเสียงเป็น ว แทน เช่น **van** /แวน/

หน่วยเสียง θ และ ð (เทอะ) เช่น **think, that** คนไทยมักจะเปรียบเทียบเสียงนี้กับ ท ซึ่งไม่ใช่เลย เพราะเสียงนี้ไม่มีในภาษาไทยและคนไทยส่วนมากไม่สามารถออกเสียงนี้ได้ เสียงนี้เกิดที่ระหว่างฟัน เป็นเสียงเสียดแทรก /θ/ เป็นเสียงไม่ก้อง /ð/ เป็นเสียงก้อง คนไทยมักออกเสียงเป็น ท ต ด เช่น **think** /ทิงค/, /ตั้งค/ **that** /แดท/

หน่วยเสียง z (เซอะ) เช่น **zebra** คนไทยมักจะออกเสียงคล้ายกับเสียง ส ศ ษ ซ แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เสียง z เสียงนี้เกิดที่ปุ่มเหงือก เป็นเสียงเสียดแทรก ต้องเป็นเสียงสั่น (Voiced) คนไทยมักออกเสียงเป็น ส ศ ษ ซ เช่น **zebra** /ซีบรา/, /สีบรา/

หน่วยเสียง ʒ (เจอะ) เช่น **usual** คนไทยมักจะออกเสียงคล้ายกับเสียง ส ซ แต่ไม่ใช่เลย เสียงนี้เกิดที่ปุ่มเหงือกเพดานแข็ง และเป็นเสียงสั่นด้วย คนไทยมักออกเสียงเป็น ส ซ เช่น **usual** /ยูส์วล/, /ยูซวล/

หน่วยเสียง tʃ และ dʒ (เชอะ) เช่น **chat, joy** คนไทยมักจะออกเสียงคล้ายกับเสียง ช จ แต่ไม่ใช่เลย เสียงนี้เกิดที่ปุ่มเหงือกเพดานแข็ง เป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก tʃ เป็นเสียงไม่ก้อง dʒ เป็นเสียงก้อง เสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย คนไทยมักออกเสียงเป็น ช จ เช่น **chat** /แชท/, **joy** /จอย/

หน่วยเสียง r (เรอะ) เช่น **rain** คนไทยมักจะออกเสียงคล้ายกับเสียง ร แต่ไม่ใช่เลย เสียงนี้เกิดที่ปุ่มเหงือก ในภาษาอังกฤษเสียงนี้จะม้วนลิ้นเข้าหากัน (retroflex) แต่ในภาษาไทยจะเป็นเสียงรวิ (trill) คนไทยมักจะออกเสียงรวิ และออกเสียงเหมือน ล ซึ่งคล้ายกับเสียง l ในภาษาอังกฤษแทน ซึ่งไม่ถูกต้อง เช่น **rain** /เรน/, /เลน/

หน่วยเสียง j (เจอะ) เช่น yes คนไทยมักจะออกเสียงคล้ายกับเสียง ย แต่ไม่ใช่เลย เสียงนี้เกิดที่เพดานแข็ง เป็นเสียงกึ่งสระ เมื่อออกเสียงจะคล้ายๆ กับเสียง จ ในภาษาไทย คนไทยมักออกเสียงเป็น ย เช่น yes /เยส/

หน่วยเสียงเหล่านี้เป็นการออกเสียงเพี้ยนจากเจ้าของภาษา (English Native Speaker) ของคนไทย จึงทำให้เกิดการออกเสียงผิดจากเสียงเดิม และคนฟังก็เข้าใจความหมายผิดด้วย

หน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่คนไทยออกเสียงถูกต้อง (เพราะมีเสียงคล้ายกัน)

หน่วยเสียง p (เพอะ) เช่น pin คล้ายกับ พ, ผ, ภ, speak คล้ายกับเสียง ป ในภาษาไทย

หน่วยเสียง b (เบอะ) bin คล้ายกับ บ ในภาษาไทย

หน่วยเสียง t (เทอะ) time คล้ายกับเสียง ท, ฐ, ฏ, ฐ, ข stay คล้ายกับเสียง ต, ฏ ในภาษาไทย

หน่วยเสียง d (เดอะ) dam คล้ายกับเสียง ด, ฎ ในภาษาไทย

หน่วยเสียง k (เคอะ) king คล้ายกับเสียง ค, ศ, ษ, ษ, ษ cake คล้ายกับเสียง ก, ค ในภาษาไทย

หน่วยเสียง f (เฟอะ) fan คล้ายกับเสียง ฟ, ฝ ในภาษาไทย

หน่วยเสียง s (เซอะ) sing คล้ายกับเสียง ซ, ศ, ษ, ส ในภาษาไทย

หน่วยเสียง j (เชอะ) shy คล้ายกับเสียง ช, ฉ ในภาษาไทย

หน่วยเสียง h (เฮอะ) how คล้ายกับเสียง ห, ฮ ในภาษาไทย

หน่วยเสียง m (เมอะ) man คล้ายกับเสียง ม ในภาษาไทย

หน่วยเสียง n (เนอะ) name คล้ายกับเสียง น, ณ ในภาษาไทย

หน่วยเสียง ŋ (เงอะ) sing คล้ายกับเสียง ง ในภาษาไทย

หน่วยเสียง l (เลอะ) lady คล้ายกับเสียง ล ในภาษาไทย

หน่วยเสียง w (เวอะ) wing คล้ายกับเสียง ว ในภาษาไทย

หน่วยเสียงเหล่านี้เป็นการออกเสียงที่ถูกต้อง หรือคล้ายคลึงจากเสียงของเจ้าของภาษา (English Native Speaker) ของคนไทย จึงทำออกเสียงไม่ค่อยผิดไปจากเดิมมากนัก

ภาษาฟิลิปปิน (Filipino Language)

ประเทศฟิลิปปินส์มีการใช้ภาษาทางราชการ 2 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ และ ภาษาฟิลิปปิน ส่วนภาษาตากาล็อก เป็นหนึ่งในภาษาหลักของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ อยู่ในตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน มีความสัมพันธ์กับ ภาษาอินโดนีเซีย ภาษามาลเลย์ ภาษาฟิจิ ภาษาเมารี ภาษาฮาวาย ภาษามาลากาซี ภาษาซามัว ภาษาตาทิติ ภาษามอร์โร ภาษาเตตุม ภาษาฟิลิปปินเป็นภาษาที่ดัดแปลงมาจากภาษาตากาล็อก ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันมาก โดยเฉพาะสำเนียงของภาษาทั้งสอง คนฟิลิปปินส์ส่วนมากใช้ภาษาฟิลิปปิน และภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารและติดต่อธุรกิจต่างๆ การใช้ภาษาทั้งภาษาฟิลิปปิน ภาษาตากาล็อก และ ภาษาอังกฤษพร้อมๆ กัน ทำให้สำเนียงของเสียงพยัญชนะเปลี่ยนไปเป็นเสียงอื่น ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยที่ยังมีความคล้ายคลึงกับเสียงเจ้าของภาษา แต่คนฟิลิปปินส์ออกเสียง ภาษาอังกฤษโดยการเปลี่ยนเสียงเป็นเสียงตำแหน่งอื่น ซึ่งเข้าใจภาษาแบบมาตรฐานยากมาก (standard English) ในทางภาษาศาสตร์เรียกว่า การผลักเสียง (dissimilation) คือ การผลักเสียงจะเกิดขึ้นเมื่อคำสองคำมีความดังเท่ากัน ทำให้แตกต่างกันโดยเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ภายในของพยางค์ (อาทิตย, 2557: 122)

คนฟิลิปปินส์เข้ามาเป็นครูสอนภาษาในประเทศไทยเยอะขึ้นเป็นลำดับ ส่วนมาก สอนตามโรงเรียน และมีบ้างในระดับมหาวิทยาลัย การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารของคน ฟิลิปปินส์ไม่แตกต่างกับคนไทยมากนัก แต่สำเนียงที่ใช้จะมีภาษาแม่เข้ามาปะปนอยู่มากกว่า และความแตกต่างที่เห็นได้ชัดคือ การเปลี่ยนพยัญชนะภาษาอังกฤษเป็นพยัญชนะอื่นของคน ฟิลิปปินส์ ทำให้เสียงเคลื่อนจากเสียงของเจ้าของภาษามาก แต่ก็ยังถือว่าเป็นคู่เทียบเสียงที่ คล้ายกันอยู่ (minimal pairs)

ดังนั้น บทความนี้ได้สัมภาษณ์ครูฟิลิปปินส์จากโรงเรียนเมืองเลย จังหวัดเลย เพื่อ เป็นข้อมูลเบื้องต้นการรวบรวมเสียงที่เปลี่ยนไปของคนฟิลิปปินส์ที่พูดภาษาอังกฤษ การ รวบรวมข้อมูลครั้งนี้ผู้เขียนพยายามรวบรวมให้ได้ตัวอย่างเพื่อเปรียบเทียบให้มากที่สุด รวมถึง ประสบการณ์ที่เคยได้ยินจากชาวฟิลิปปินส์ที่พูดภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความสงสัยของสำเนียง ว่าจะแตกต่างจากที่คนไทยพูดหรือไม่ ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นตารางเสียงของภาษาฟิลิปปินส์ที่ใช้ใน การพูดภาษาของคนฟิลิปปินส์

ตารางที่ 3 หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาฟิลิปปิน (Filipino consonant phonemes)

ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ Table of English Consonant Phonemes		Place of articulation (ฐาน/ตำแหน่งที่เกิดของเสียง)															
		ริมฝีปากทั้งคู่ (Bilabial)		ริมฝีปากกับฟันบน (Labio-dental)		ฟันบนกับปลายลิ้น (Interdental)		ปุ่มเหงือกกับปลายลิ้น (Alveolar)		ปุ่มเหงือกเพดานแข็ง (Palato-alveolar)		เพดานแข็งกับลิ้นส่วนหลัง (Palatal)		เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง (Velar)		ช่องระหว่างเส้นเสียง (glottal)	
		Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd	Vl	Vd
Manner of articulation (ประเภทหรือลักษณะของเสียงที่เกิด)	ระเบิด Plosive	p	b					t	d						k	g	ʔ
	เสียดแทรก Fricative			f	v	θ	ð	s	z	ʃ	ʒ				x		h
	กึ่งเสียดแทรก Affricate									č	ǰ						
	นาสิก Nasal		m						n							ŋ	
	ปลายลิ้นม้วน Retroflex								r								
	ข้างลิ้น Lateral								l								
	เสียงกึ่งสระ semi-vowel		w													j	

ที่มา : ดัดแปลงจากตารางแสดง Philippine English Basilect (Eden Regala-Flores: 132)

พยัญชนะภาษาอังกฤษที่คนฟิลิปปินส์ส่วนมากพูดเสียงเพี้ยน

หน่วยเสียง f เป็นเสียงเสียดแทรก เส้นเสียงไม่สั่น และเป็นเสียงที่เกิดจากริมฝีปากกับฟันบน

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง f (เฟอะ) ----> p (เพอะ) ซึ่งผลักเสียงเป็นเสียงระเบิด (Plosive) เส้นเสียงไม่สั่น (เสียงที่มีกลุ่มลมพ่นออกมา) เช่น fan ----> pan

หน่วยเสียง v เป็นเสียงเสียดแทรก เส้นเสียงสั้น และเป็นเสียงที่เกิดจากริมฝีปากกับฟันบน

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง v (เวอะ) ----> b (เบอะ) ซึ่งผลักเสียงเป็นเสียงระเบิด (Plosive) แต่เส้นเสียงสั้น เช่น television ----> tele**b**ision

หน่วยเสียง t เป็นเสียงระเบิด เส้นเสียงไม่สั้น เมื่อออกเสียงสั้นจะแตะที่ปุ่มเหงือก

* เมื่อ t อยู่ต้นคำจะออกเสียง th (เทอะ)

* เมื่อ t ตามหลังพยัญชนะ s จะออกเสียง t (เตอะ)

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง t (เทอะ) ----> t (เตอะ) จากการผลักเสียง กลายเป็นเปลี่ยนเสียงที่มีกลุ่มลม (Aspirated) และไม่มีการกลุ่ม (Unaspirated) แต่ตำแหน่งการออกเสียงของอวัยวะยังเหมือนเดิม เช่น tell (เทล) ----> tell (เทล)

หน่วยเสียง t เป็นเสียงระเบิด เส้นเสียงไม่สั้น เมื่อออกเสียงสั้นจะแตะที่ปุ่มเหงือก

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง t (เทอะ) ----> d (เดอะ) ซึ่งผลักเสียงเป็นเส้นเสียงสั้นในตำแหน่งการเกิดของเสียงเดิม เช่น tell (เทล) ----> dell (เดล)

หน่วยเสียง t เป็นเสียงระเบิด เส้นเสียงไม่สั้น เมื่อออกเสียงสั้นจะแตะที่ปุ่มเหงือก

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง t (เทอะ) ----> tʃ (เจอะ) ซึ่งผลักเสียงเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricate) ปลายสั้นจะแตะที่ปุ่มเหงือกและเลื่อนขึ้นตรงเพดานแข็ง เช่น Tuesday (ทิวสเดย) ----> Choosday (จูสเดย)

หน่วยเสียง b เป็นเสียงระเบิด เส้นเสียงสั้น และเป็นเสียงที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสอง

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง b (เบอะ) ----> v (เวอะ) ซึ่งผลักเสียงเป็นเสียงเสียดแทรก (Fricative) เส้นเสียงสั้น เช่น bear (แบร) ----> verse (เวอส)

หน่วยเสียง k เป็นเสียงระเบิด เส้นเสียงไม่สั้น และเป็นเสียงที่เกิดจากหลังลิ้นไปแตะที่เพดานอ่อน

* k จะออกเสียงว่า (เคอะ) ซึ่งออกเสียงพ่นลม **kh** (Aspirated)

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง k (เคอะ) ----> k (เกอะ) จากการผลักเสียง กลายมาเป็นเปลี่ยนเสียงที่มีกลุ่มลม (Aspirated) และไม่มีการกลุ่ม (Unaspirated) แต่ตำแหน่งการออกเสียงของอวัยวะยังเหมือนเดิม เช่น cat (แคท) ----> cat (แกท)

หน่วยเสียง r เป็นเสียงปลายลิ้นม้วนเข้าหากันตรงปุ่มเหงือก เส้นเสียงสั้น

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง r (เรอะ) ----> r (ร) ร. เรือ คล้ายกับคนไทยออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ เสียง r (ร) เสียงรัว (Trill) เช่น rain (เร้น) ----> rain (เร้น ออกเสียงรัวลั่น)

หน่วยเสียง r เป็นเสียงปลายลิ้นม้วนเข้าหากันตรงปุ่มเหงือก เส้นเสียงสั้น

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง b (เรอะ) ----> l (เลอะ) ซึ่งผลักเสียงเป็นเสียงข้างลิ้น (Lateral) โดยลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือก แต่ไม่ม้วนลิ้นเหมือนกับเสียง r (เรอะ) เช่น ready (เรดิ) --> lady (เลดิ)

หน่วยเสียง j เป็นเสียงกึ่งสระ ลิ้นแตะที่เพดานแข็ง เส้นเสียงสั้น

* คนฟิลิปปินส์จะออกเสียง j (เจอะ) ----> dy (พยัญชนะ ดี - วาย) หรือผลักเสียงเป็นเสียงระเบิด (Plosive) และ เสียงกึ่งสระ (semi vowel) เช่น juice (จูยส) ----> dyuce (ดูยส)

การผลักเสียง (Dissimilation) เหล่านี้ เป็นการผลักเสียงจากการใช้ภาษาแม่ของคนฟิลิปปินส์ ซึ่งทำให้เสียงเปลี่ยนเป็นเสียงอื่น ตรงข้ามกับคนไทยที่ออกเสียงพยัญชนะซึ่งไม่ใช่การผลักเสียงเหมือนกับคนฟิลิปปินส์ ส่วนมากเป็นการเปลี่ยนจากเสียงก้อง (Voiced) เป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) มากกว่า

ความแตกต่างทั้งหมดที่กล่าวมา เป็นส่วนหนึ่งของการออกเสียงที่เพี้ยนจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน (English Standard) ทำให้เข้าใจความหมายผิด ตัวอย่างเช่น Would you like to watch TV? คุณอยากจะดูทีวีไหม? ถ้าออกเสียงเป็น Would you like to wash TV? ความหมายจะเปลี่ยนเป็น คุณอยากจะล้างทีวีไหม? ซึ่งผู้ฟัง หรือผู้รับสาร ไม่สามารถเข้าใจการสื่อสารของผู้ส่งสารได้ชัดเจน เนื่องจากไม่ทราบจุดประสงค์ของการพูดว่าต้องการสื่อสารในความหมายใด

ในทางภาษาศาสตร์การพูดเสียงเหล่านี้ไม่ถือว่าผิด เพราะการศึกษาระบบของเสียงของแต่ละภาษาไม่เหมือนกัน บางภาษามีเสียงคล้ายคลึงกับเสียงในอีกภาษาหนึ่งทำให้การออกเสียงง่ายกว่า ตรงกันข้ามกับบางภาษาไม่มีเสียงนั้น ๆ ในอีกภาษาหนึ่งทำให้การออกเสียงยาก แต่การปรับให้เข้ากับภาษามาตรฐานจะเป็นสิ่งที่ควรทำอันดับแรก เพราะถ้าไม่ยึดหลักภาษามาตรฐาน ภาษาจะถูกเปลี่ยนไปตามระบบของสังคม ทำให้เข้าใจความหมายของการสื่อสารยากยิ่งขึ้น แต่เหนือสิ่งอื่นใด การเข้าใจสำเนียงของคนทีพูดภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศได้ดี ก็จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการฟังโดยไม่มีเงื่อนไข ดังนั้นการเข้าใจการพูดของ

สำเนียงต่างๆ ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการแสวงหาความรู้ และความเคยชินในการฟังสำเนียงเหล่านั้นของผู้พูดเอง จะทำให้เข้าใจความหมายและประสบผลสำเร็จในการสื่อสารของทั้งผู้ส่งสาร และผู้รับสาร

เอกสารอ้างอิง

- จรัญวิไล จรุงุโรจน์. (2555). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 5. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อาทิตย์ ถมมา. (2557). *เอกสารประกอบการสอน สัทศาสตร์และสรีศาสตร์ภาษาอังกฤษ. สาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.*
- Eden Regala-Flores. (2 0 1 4). Phonological features of Basilectal Philippine English: An exploratory study. *International Journal of English and Literature*, Vol.5(6), pp 128-140.
- Openmind Projects, (2014). Learn Tinglish, understand Thais! *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 17 กันยายน 2557 แหล่งสืบค้น http://www.openmindprojects.org/images/easyblog_shared/Blog%20photos/2e1ax_vintage_entry_understand-Thais.jpg
- WeGoInter. (2003). กระทรวงศึกษาธิการตั้งศูนย์เรียนรู้สู่อาเซียน สอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียน 11 แห่ง ทั่วไทย. *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 16 กันยายน 2557 แหล่งสืบค้น <http://www.wegointer.com/wp-content/uploads/2013/03/asean-lang.jpg>
- _____ (2556). 10 ภาษาที่มีคนพูดมากที่สุดในโลก และ 2 ภาษาที่มีคนใช้ทางเน็ตมากที่สุด. *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2557 แหล่งสืบค้น <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=866654>